

нося, — и доволенъ, че успѣхъ да разсѣя суевѣрието имъ, побързахъ да си отида, за да укротя сърдития си пленникъ.

Азъ обичахъ да държа слѣпоци въ затворъ. Тѣ сж живи, пѣргави, съ бронзовъ цвѣтъ и съ лѣскаво-металически петна. Тѣ не сж тѣй свирепи, като пелянката, която по 6—8 месеца не яде нищо и отъ гладъ умира. Моятъ слѣпокъ следъ една недѣля взе да ме познава. И за да навикне още повече къмъ мене, хранѣхъ го само съ гущерчета. Храненето имъ е твърде интересно и азъ ще ви запозная съ описанието на изследвателя Дерси. Той казва:

„Когато хвърлите нѣколко гущера въ клетката на слѣпока, тѣ изведнажъ разбиратъ опасността, която ги очаква и като луди тичатъ изъ клетката, като се мжчатъ да се спасятъ. При това тѣ хапятъ всичко, което имъ се изпрѣчи, хапятъ се единъ други, дори и сами себе си. Следъ това настѣпва една мжчителна пауза. Въ това време слѣпоцитѣ бърже си вадятъ езицитѣ, подигатъ си главата и обмислюватъ плана на нападението, а замръзналитѣ отъ страхъ гущери съ полуразтворени уста се готвятъ за отчаяна защита. Изведнажъ единъ отъ слѣпоцитѣ си издига главата и съ широко отворени уста, като стрела се хвърля върху жертвата си; увива се около нея, силно я стиска и следъ малко гущера е мъртъвъ. Сега настѣпва най-тежката работа — преглъщането. Гущерътъ трѣбва да бжде цѣлъ погълнатъ. Слѣпокътъ най-напредъ го облизва съ языка си и почва бавно да го гълта отъ главата. Тази работа се продължава около половинъ часъ, дори и повече, додето най-сетне цѣлия гущеръ влѣзе въ стомаха на слѣпока“.

— Поздравявамъ те! — каза приятеля ми два